

Til § 3.

Efter Rescript af 3die Januar 1828 § 2 skal af hvert fremmed Skib, hver Gang det anløber nogen Havn paa Færøerne, erlægges 1 Rbd. til Fattigkassen, og af hvert af den kongelige Handels Skibe 60 Sk. Da Fattigkassen ikke vel kan undvære denne Afgift, er den foreslaaet bibeholdt, men da Afgiften allerede nu ikke synes rettelig at kunne kræves af Skibe, der høre hjemme paa Færøerne, eller af andre danske Skibe, som derfra drive Fiskeri, er saadan fritagelse optagen i Paragraphen. Opkrævningen af denne Afgift vil kunne skee paa samme Maade som hidtil. At der, som af Regjeringen foreslaaet, tilligemed Ankerpenge, opkræves en ringe Havneavgift, synes at have en Deel for sig, men man har dog anseet det rettest, at denne almindelige Havneavgift indtil videre kun fastsættes til det samme Beløb og for de samme Tilfælde som Ankerpenge, medens der ved Slutningsparagraphen er aabnet Udgang til en yderligere Normering af Havneavgifter, hvilken synes at burde rette sig efter de Foranstaltninger, som i de enkelte Havne træffes til Skibsfartens Bedste.

Fritagelsen for de Skibe, som kun søge Nødhavn, er foreslaaet af Regjeringen i Analogie af Placaterne af 21de Januar 1846 og 9de Juni 1847 i. l. samt kongelig Resolution af 6te October 1850 for Bestindien.

Skjøndt Udvalget ifølge de i den almindelige Deel af Betænkningen udviklede Grunde ikke i Reglen kan tilraade nogen Beskatning af Færøernes Befælling, har man dog med Hensyn til det almindelige Handelsforhold til Udlandet anseet det hensigtsmæssigt, at Regjeringen havde en Bemyndigelse til at paalægge de Nationers Skibe, der ikke kunne formaars til at indrømme den danske Skibsfart, billige Billaar, en passende Afgift af indtil 10 Rbd. pr. Commercelæst.

Til § 4.

Den ved Regl. 2den Juli 1781 § 20 med een Procent af Verdien paabudne Recognition af færøske Varer, som herfra igjen udfibes til fremmede Steder, vil ikke kunne vedblive, uden at den danske Handel paa Øerne derved stilles under ugunstigere Billaar end Fremmedes Handel. Derhos synes det rettest at opretholde

Udvalgenes Betænkninger.

den Afgiftsfrihed eller Afgiftslettelse i Sundet og Belterne, som er indrømmet ved bemeldte Reglements §§ 19 og 21 cfr. Frd. 13de August 1790 § 19, samt Bkg. 1ste Januar 1842 §§ 3 og 8, hvorefter denne Fart er fritagen for Told af Varerne, men svarer, forsaavidt den føres med indenlandske Skibe, nedsatte Fyr- og Bartegnspenge samt sædvanlige Clarerings- omkostninger; men det vilde neppe stemme med rigtige Grundsætninger, om man for ubestemt Tid vilde bevare den Frihed for Indførselstold og Accise, som ligeledes ved bemeldte Reglements og Forordnings § 20 er tilstaaet færøske Varer. Da det imidlertid synes ønskeligt, om denne sidstnævnte Begunstigelse kunde vedblive i den allerførste Tid efter Handelens Frigivelse, har man foreslaaet, at den først skulde udløbe med Udgangen af Aaret 1857. I alle andre Henseender blive Færøerne derimod at behandle som toldfrit Sted, og synes heraf at følge, at der heller ikke bør erlægges Tilføls- afgift af de Skibe, som der ere bosiddende paa Øerne, erhverve fra Udlandet. Saaledes er Sagen ogsaa stillet i § 3 af Patentet af 5te Mai 1853 om Ophævelse af Altonas Toldbegunstigelser, idet derved er bestemt, at Tilfølsafgift skal erlægges, naar Skibe, der ere hjemmehørende eller byggede i Altona, erhverves til Gienvom af nogen kongelig Undersaat i det toldpligtige Indland, hvorimod Skibe, som Indvaanere af Altona erhverve fra Udlandet, skulle være fritagne for denne Afgift. At nægte det færøske Rhederi en lignende Forveel vilde i høieste Maade stride mod den Omhu, der, tildeels med betydelige Opoffelser, hidtil er bleven viist for dets Opkomst, og navnlig vilde det være unaturligt og stridende mod den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 20de Juni 1850 § 2, om Færingerne, i Analogie med Frd. 1ste Mai 1838 § 49 i l., skulde erlægge Tilfølsafgift af deres Skibe, saasnart disse anløbe et dansk Toldsted, medens fremmede Skibe af enhver Størrelse, saalænge Placaten 1ste Sept. 1819 ikke er udvidet til Farten paa Færøerne, frit kunne benyttes til Handelen mellem Danmark og Øerne. Det er ogsaa allerede i 1846 af den kongelige Commissarius i Roeskilde opstillet som „Hovedsagen“ ved den færøske Handels Frigivelse, „at Færingerne